

22120277

SLOVENE A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SLOVÈNE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
ESLOVENO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Napišite komentar k **enemu** izmed naslednjih dveh besedil:

1.

Ostrina aporije

Zenon, najboljši lokostrelec svojega časa, je slovel ne le v Elei, ampak po vseh grških kolonijah od Masilije do Male Azije in je vsako četrto leto zmagoval na igrah, da so mu vzdeli ime Palamed, veščeroki. Njegov lok iz grifonovih reber je nesel dlje kot najostrejši pogled, nekoč je obstretil Sončevo kolo in sredi belega dne ugasil nebo, da so petelini kikirikali, kot da se pravkar dviga zora. In vendar je še dlje kot njegov lok nesel njegov sloves. Zato so Atenci ponj poslali grozd ladij; v Atenah bo, sam še mladenič, mladega Perikla učil strelstva. A ladje so v Kretskem morju zajeli pirati in jih odvlekli na otok Farmakuso. S sinčkom in mlado ženo (čez glave so jim povezili kapuce) so ga po skrivnih potih privedli v jazbino. Gusarski vodja je velel postaviti Zenonovega sina na šestdeset korakov in mu dati prstan na glavo. Nato je snel očetu oglavnico in mu izročil lok in strelico.

»Vesoljni svet te hvali po tvoji oostrostrelski spretnosti,« je rekel piratski glavar. »Podri obroček!«

Zenon je odklonil.

»Podri prstan ali pa razčtverimo tvojo mehkejšo polovico!« je silil vodja gusarjev. Žena je nemo odkimavala pod kapuco.

Zenon je odkimaval. Glavar je dvignil prst in štirje najkrepkejši gusarji so zgrabili mlado ženo za ude in jo dvignili v zrak. Na vodjevo znamenje so jo bili pripravljeni razcefrati kot krhkost srne.

Zenon je prijel težki lok iz grifonovih reber. Čutil ga je še težjega kot običajno, a je vedel, da se na čutila ne moreš zanesti. Primaknil je puščico in nastavil pero. *Gibanje, to je pravzaprav stvar čutov, varljivih čutov.* Na čelu se je zgostila kaplja znoja. Desnica mu je drhtela, ko je napel tetivo in počasi nameril v obroček. *Kar se giblje, se ne giblje nikjer; ne tam, kjer je, ne tam, kjer ni.* Ciprese so togo bodle v nebo kot zmajevi zobje, iz katerih so pognali Sparti. *Gibanja ni. Gibanje je zvijača čutil.* Razbeljeno sredozemsko sonce je peklo v teme in ni metalo senc. *Tek časa je privid... Čas stoji...*

Čas stoji... Niti sapice, da bi dregnila nepremične zobe cipres. Samo tišina in zadrževani dih navzočih in vonj po halugah, ki puhti od obrežja, in na Zenonovem čelu kapljica, ki ne polzi. Trenutek se je ustavil, Zenon se mora odločiti, kaj še čaka? Mora sprožiti zdaj, dokler kaplja miruje! Kaplja visi in z njo je obvisela odločitev, čaka najrahljši sunek od koderkoli, ko se utrga, bo nepovratno, Zenon se mora zbrati! Kaj čaka? Nabrekel kot kaplja, kot kaplja omahuje?

A v hipu, ko sproži – morda je predolgo okleval, morda ga je premotila kapuca čez sinov obraz, morda ženin obris v zrklu, morda je kaplja spet zapolzela po čelu – prav v tistem hipu čas izdajalec spet steče in vodja gusarjev spusti prst in štirje gusarji razparajo srnjemehko telo in kaplja se odlepi od obrvi in izdajalec steče še hitreje in neprevidna strelica z njim, in ženin grozoviti krik, ki ga bo skušal pozabiti, in ostrina puščice, ki je ne bo mogel pozabiti, švistne skozi otroško lobanjo in skozi Zenonovo življenje, ki se za vselej *sesiri* v to bežno kapljo, ko se čas, prestreljena srna, prikuje v krč in Zenon izgubi vse, kar je imel, čeprav je kasneje bival – a nikoli več živel, pravijo – spet v Elei, kjer se je posvetil enemu samemu načrtu: dokazu, da lahko čas obstane in puščica zamrzne na mestu in da se taka okrutna igra ne bi ponovila nikoli več in nikomur več, niti v tisoč in še tisoč letih.

Aleksa Šušulić, *Ostrina aporije (Čas kratke zgodbe)* (1998)

2.

KAKO NAPIŠEŠ PESMICO

najprej se olupiš
vzameš nožek za lupljenje
in postrgaš s sebe
vso kožo
5 skoz pore pridre
sladka slana tekočina
potem greš
živa vaba
na sonce
10 v morje slano
v vetrovno puščavo
in čakaš
na besede
da se prilepijo
15 da pičijo
in ostanejo
ko si vsa
pokrita z njimi
se vrneš
20 zastrupljena
izdreš iz sebe
besedo za besedo
in jih poravnaš
v vrste
25 na koncu beline
ti ostanejo
majhne brazgotine

Barbara Korun, *Razpoke* (2004)